

конкурентоспроможність, засновану на часі. Аналіз роботи підприємств відповідно до такого принципу показує, що існує ряд правил, враховувати які зобов'язаний кожен керівник:

1) правило 0,05–5. У багатьох галузях цінність фактично додається лише протягом 0,05–5 % загального часу;

2) правило 3/3. Час очікування, коли цінність не додається, ділиться на три приблизно рівні частки. Це очікування кінця партії, фізичної та інтелектуальної переробки та управлінських рішень про її переміщенні вперед;

3) правило 1/4– 2 – 20. Кожне скорочення вчетверо загального часу виконання тягне за собою подвоєння продуктивності і скорочення витрат на 20 %;

4) правило 3×2. Конкуренція на основі часу дає в даній галузі зростання в три рази вище середнього і подвійний прибуток.

Список використаних джерел:

1. Луйстер Т. Бережливое производство от слов к делу / Т. Луйстер, Д. Теппинг ; пер. с англ. А. Л. Раскина ; под ред. В. В. Брагина. – М. : Стандарты и качество, 2008. – 130 с.
2. Фатхутдинов Р. А. Конкурентоспособность организации в условиях кризиса: экономика, маркетинг, менеджмент / Р. А. Фатхутдинов. – М. : Издательское агентство 2006. – 195 с.
3. Економічне управління підприємством : навч. посіб. / А. М. Колосов, О. В. Коваленко, С. К. Кучеренко, В. Г. Бикова ; за заг. ред. А. М. Колосова. – Старобільськ : Вид-во держ. закл. «Луган. нац. ун-т імені Тараса Шевченка», 2015. – 352 с.

Тімар І. В., Жерьобкін Р. М.

Дніпровський національний університет імені Олеся Гончара (Україна)

СОЦІАЛЬНО-ЕКОНОМІЧНІ АСПЕКТИ РОЗВИТКУ ТУРИЗМУ В УКРАЇНІ

Туризм, як окрема галузь економіки, є відносно молодим напрямком. До середини ХХ ст. туристична діяльність не розглядалася як окреме джерело доходів, яке потребує стратегічного розвитку. Зміни форм та змісту туризму, що відбулися у 50-ті роки ХХ ст., привернули увагу наукової спільноти до цієї сфери діяльності. У ті часи в економічній літературі з'являються перші оцінки туризму як економічного феномену, усвідомлюється його фактична та потенційна

роль у розвитку національних економік. П. Ротоу став одним з перших економістів, який у 1959 р. довів залежність між економічними стадіями розвитку країн та особливостями розвитку туризму в них. Відповідно до моделі науковця, яку вважають класичною і актуальною на сьогодні, розвиток економічного потенціалу країни супроводжується розвитком туризму та зміною його форми [1].

З економічної точки зору, сфера туризму сьогодні стала однією з ключових ланок фундаменту економічної системи різних країн, зокрема, доходи від сфери туризму сприяють розвитку таких країн, як США, Франція, Іспанія, Китай, Великобританія, Кіпр, Туніс, Єгипет, Туреччина, Таїланд, Йорданія тощо. Індустрія туризму сьогодні входить до п'ятірки галузей, які приносять найбільші доходи у світі, випереджаючи навіть вугільну промисловість. Туризм з фундаментальної точки зору є інструментом перерозподілу національного багатства всередині країни та перерозподілом на рівні окремих країн, який здійснюється без експорту-імпорту товарів. Таким чином, потрібно розуміти, що туризм сьогодні є не лише видом відпочинку, а й сферою економіки, яка здатна створювати значні прибутки.

Одночасно з вагомим внеском у розвиток економіки країни, туризм сприяє соціальному, культурному, духовному розвитку суспільства. Туризм як особлива сфера діяльності має здатність формувати умови реалізації концепції сталого розвитку, яка націлена як на економічне зростання, так і на соціально-культурний, гуманітарний та морально-етичний розвиток країни. Туристичні послуги, сприяють людському розвитку, зокрема збільшенню тривалості життя, покращенню здоров'я та психоемоційного стану особистості.

Основними напрямками впливу туризму на соціальні і гуманітарні аспекти розвитку суспільства є:

- поштовх до економічного розвитку депресивних регіонів, в яких є інвестиційні, технологічні, природні, ресурсні обмеження для розвитку інших видів діяльності;
- здатність забезпечувати скорочення нерівномірності соціально-економічного розвитку окремих регіонів;
- сприяє зростанню зайнятості населення і скороченню безробіття, внаслідок чого зменшується міграція робочої сили;

- через надання рекреаційних послуг туризм сприяє зміцненню здоров'я, збільшенню тривалості й якості життя населення;
- «підвищення стандартів якості життя у різних країнах, які виступають орієнтиром щодо розвитку й вибору пріоритетних життєвих цінностей у державі;
- наявність демократичних законів, які дозволяють без бюрократичних перешкод мати можливість розвиватися кожній людині, підвищувати її освітній професійний рівень» [2];
- туризм є культуротворюючим фактором, соціокультурним реагентом, що чинить вплив на соціально-культурні процеси у суспільстві, впливає на формування культурної самосвідомості та створює підґрунтя раціональної культури.

Туристично-рекреаційний потенціал України характеризується сприятливими кліматичними умовами, різноманітним ландшафтом, багатством флори та фауни, великою кількістю історично-культурних пам'яток, широким вибором подорожей та екскурсій, що створює низку географічних, історичних, культурно-етнічних передумов, які можуть сприяти входженню нашої країни до числа розвинених туристичних країн.

Зростання соціально-економічної значущості функціонування сфери туристичних послуг в Україні може бути забезпечено шляхом реалізації соціально орієнтованої державної стратегії розвитку, забезпечення постійного моніторингу досягнення соціально важливих цілей, активізації механізмів державно-приватного партнерства, ефективного місцевого самоврядування; державної підтримки в'їзного, внутрішнього і соціального туризму; підвищення безпеки туризму; підтримки середнього та малого бізнесу у сфері туризму.

Отже, розвиток сфери туристичних послуг в Україні є актуальним на сьогодні, оскільки дає можливість вирішити низку соціально-економічних завдань в країні, створивши умови для комплексного розвитку територій, забезпечення їх соціальних та економічних інтересів, за умов збереження довкілля та історичної і культурної спадщини.

Список використаних джерел:

1. Мальська М. П. Економіка туризму: теорія та практика : підруч. / М. П. Мальська, М. Й. Рутинський, С. В. Білоус, Р. Л. Мандюк. – К. : Центр учбов. л-ри, 2014. – 544 с.

2. Калінеску Т. Соціально-економічний феномен розвитку туризму / Т. Калінеску // Галицький економічний вісник. – 2015. – № 2 (49). – С. 34-40.
3. Timar I. V. Hospitality services in Ukraine: current state, problems and prospects for further development / I. V. Timar // Economics, management, law: realities and perspectives: Collection of scientific articles. – Les Editions L'Originale, Paris, France, 2016. – P. 241–244.
4. Тімар І. В. Проблеми та перспективи розвитку суб'єктів сфери рекреаційних послуг Автономної республіки Крим / І. В. Тімар // Управління розвитком підприємства в інтеграційних умовах : колект. моногр. – 2014. – С. 287–297.
5. Тімар І. В. Перспективи розвитку промислового туризму в Дніпропетровській області / І. В. Тімар // Проблеми економіки: нові ринки та нові напрямки розвитку: матеріали науково-практичної конференції (м. Дніпропетровськ, 6–7 лютого 2015 р.). – Дніпропетровськ : НО «Перспектива», 2015. – С. 11–14.
6. Гринько Т. В. Удосконалення управління підприємствами туристичної сфери / Т. В. Гринько // Економіка. Фінанси. Право. – 2013. – № 5. – С. 13–15. – Режим доступу : http://nbuv.gov.ua/UJRN/ecfipr_2013_5_6
7. Економічне управління підприємством : навч. посіб. / А. М. Колосов, О. В. Коваленко, С. К. Кучеренко, В. Г. Бикова ; за заг. ред. А. М. Колосова. – Старобільськ : Вид-во держ. закл. «Луган. нац. ун-т імені Тараса Шевченка», 2015. – 352 с.

Ткаченко А. О., Рябик Г. Є.

Дніпровський національний університет імені Олеся Гончара (Україна)

СОЦІАЛЬНО-ПСИХОЛОГІЧНІ АСПЕКТИ ОРГАНІЗАЦІЇ ПРАЦІ НА ПІДПРИЄМСТВІ

У сучасних ринкових умовах високоефективна система організації праці є необхідною складовою в діяльності будь-якого підприємства. Створення такої організованої системи на підприємствах має на меті в першу чергу вдосконалення діючих трудових, технологічних і виробничих процесів. У загальному вигляді нормальна організація праці означає бережливе використання виробничих ресурсів на основі раціонального поєднання людських і матеріальних чинників на кожному робочому місці, при цьому праця повинна в найбільш повній мірі відповідати всім відомим науковим принципам організації процесів праці і виробництва [1].

Питання організації праці було і залишається предметом вивчення у щоденній практичній роботі спеціалістів підприємств. У своїй основі вона потенційно здатна значно підвищити ефективність певного виробництва і економіки загалом з точки зору результату економічної та соціальної роботи і техніко-технологічних засобів виробництва. Раціональна і ефективна праця є провідним фактором росту його